

И нѣтъ наука тѣмо да води,
Кѣдѣто ходѣтъ вѣриси народи.

7.

Мило дѣтенце,
Мало момченце,
Мѣй що стоиши?

Да си учено,
Щоце погосино

Отъ вѣрситѣ,
Що не се учиши,
За да сѣмучиши,
Ща' се бѣсиши?

Мѣвоитѣ вѣрситици,
Мѣвоитѣ мѣвоитици
Вѣрѣ, дѣ а тѣ!

Вѣщо ти сѣваши,
Да да сѣтаваши

Мѣвоитѣ на гѣдѣ?
Не си л' родено,
Не си л' дарено,
Кѣмъ всеки мѣдѣ?

8.

(на гласъ: „Кѣдѣ си вѣрна ти мѣвоитѣ народна?“)

Стѣнитѣ вѣре, о, дѣница мѣли!

Стѣнитѣ, думѣти, досѣа що сѣе стѣли!

Мѣвоитѣ вѣрѣца на мѣвоитѣ,

Да стѣнитѣ на добѣръ редѣ!

Да вѣрѣте наука

На вѣрѣте сѣе сѣмучка!

Вѣвоитѣ ви гѣлѣтѣ на сѣмѣдневно,

Да ви научѣтъ, просвѣтитѣ думѣвно,

И ви хѣватѣ сѣ все сѣрдѣце

На рѣцѣ кѣмѣтѣ и перѣце!

Сѣе вѣрѣте се учѣте!

Сѣе мѣдрѣстѣ се кѣрѣте!

Да вѣсѣ учѣтѣца сѣ сѣградѣти,

Да вѣсѣ учѣтѣти сѣ учѣтѣти;

Да вѣсѣ сѣ мѣви мѣрѣдѣ,

Да вѣси, мѣли сѣмѣце!